

Buzz voelde iets kietelen. Een piepkleine muis, die in zijn pluizige vacht had liggen dutten, rekte zich uit en gaapte. Ze trippelde langs zijn voorpoten naar de keukenvloer.

‘Waarom bons je zo?’ vroeg de muis slaperig.

‘Dag Viltje!’ zei Buzz.

Hij snuffelde zo blij aan zijn vriendin dat hij bijna haar hoedje opsnoof.

‘Sorry voor het lawaai van mijn staart. Ik ben gewoon zo blij met mijn nieuwe baasjes. Maar ik ben ook een beetje onzeker. Denk je dat ze weten dat ik een worstwolf ben?’

Viltje speelde met haar snorharen. Ze dacht na. ‘Ik denk dat jouw nieuwe baasjes dol op je zullen zijn,’ zei ze. ‘En ook dat het raar is om baasjes te hebben. Maar ach, wie ben ik?’

De piepkleine muis klom op de uitgestrekte poot van Buzz.

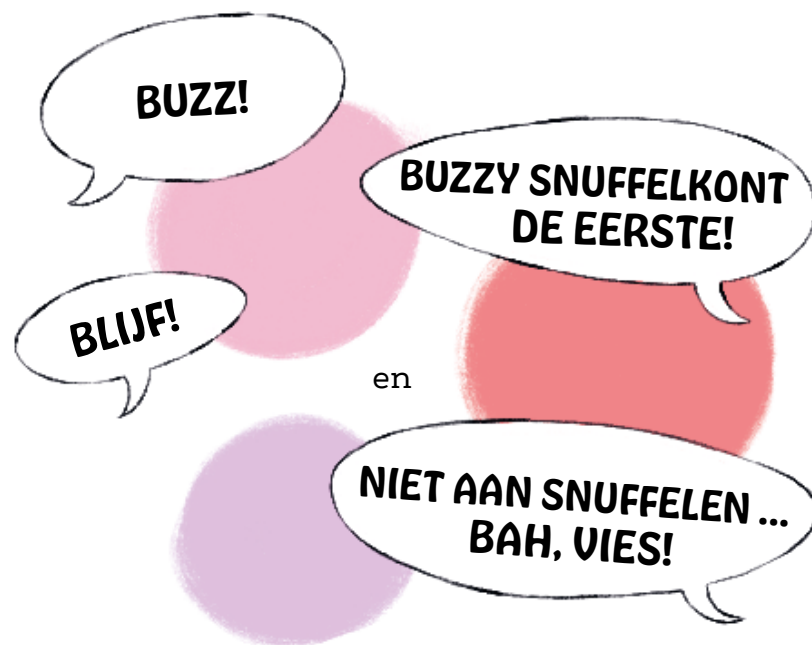
‘Morgenochtend zoek ik uit wat ik over deze nieuwe mensen te weten kan komen,’ ging ze verder.

Buzz kwispelde dankbaar.

Wat was Viltje toch een slimme vriendin. Ze kon al rekenen met tafeltjes. En ze sprak meerdere talen, zoals Mensentaal, Hondentaal, Torrentaal en zelfs Gordeldierentaal (al had ze die laatste nooit écht kunnen oefenen).

Buzz begreep een handvol woorden in Mensentaal. Zoals:

Maar mensen begrepen nooit wat hij zei. Om de een of andere reden hoorden ze altijd alleen maar Woef!